

Discurs de Jordi Cuixart al Suprem, 12 de juny del 2019

written by Redacció Unilateral | 23 de juliol de 2019

Bona tarda. Faig ús d'aquesta darrera paraula no tant per defensar-me, que això ja ho han fet els meus advocats, ni per intentar cap reducció de la pena, sinó essencialment per reafirmar-me en tots els exercicis de drets fonamentals que s'han estat reprovant durant tot aquest judici. Bàsicament perquè responen a un interès superior i en aquest cas molt personal i és la veu de la veu de la meva consciència. La veu de la meva consciència sempre ha actuat amb coherència i amb el compromís social de la meva vida més pública, oi? En aquest sentit, ho voldria reivindicar un cop més. I a la fiscalia, dir-los que no hi ha cap tipus de penediment; que tot el que vaig fer ho tornaria a fer, perquè estic convençut que és el que havia de fer. En aquest sentit, un altre retret de la fiscalia era que no s'acceptaven les conseqüències del que s'estava fent, i no és cert. Jo accepto totes les conseqüències del que vam fer. Accepto els actes i les seves conseqüències. Jo vaig anar a declarar als tribunals, a l'Audiència Nacional el 6 d'octubre del 2017, i hi vaig tornar a anar el 16 d'octubre, i mai no he eludit la justícia. Perquè aquesta és la meva manera de ser i d'actuar. La d'aquell que està actuant en base a la seva consciència. Tots els meus actes van ser públics. I el dia que em van interrogar com a pres polític, els vull advertir que això va ser un altaveu immillorable.

Estic convençut que els meus companys i jo mateix no estem d'acord que estiguem a presó, però també és cert que hem detectat que això és un altaveu, que això ens permet de denunciar de manera encara més contundent la vulneració dels drets fonamentals i la manca de democràcia que patim els ciutadans de l'Estat espanyol. Per tant, no renunciem a aquesta condició de presos polítics. El que estem veient, i és

molt probable no tots pensem igual, és que aquest és un judici a la democràcia. Perquè en realitat el que estem fent és exercir els nostres drets fonamentals, uns drets que hem après amb el pas de la humanitat, després de conquestes que ha aconseguit la nostra societat i que nosaltres estem utilitzant, doncs, amb la major de les actituds.

No em vull fer repetitiu perquè ja s'ha comentat, però és cert que el resultat d'aquest judici dependrà de la qualitat democràtica de l'Estat espanyol, només a Barcelona, sinó també a Vallecas, Pamplona, Salamanca o Vigo. Suposo que som tots molt conscients que el que es penalitzi a Barcelona, s'haurà de penalitzar també a Madrid. Estic convençut que en la resposta a aquest intent de penalització, un cop més, tots els demòcrates de l'Estat espanyol ens unirem en defensa del que sempre hem defensat, que és la democràcia i la llibertat d'expressió.

Voldria aprofitar també aquest altaveu que és el judici per fer també un reconeixement als votants de l'1-0, a aquests dos milions tres-centes mil persones que van sortir al carrer amb una actitud pacífica i democràtica, i prenent un compromís. I aquest compromís s'ha de valorar. Perquè no és fàcil fer una acció pacífica i democràtica sabent també que s'estava picant a gent innocent. La gent va sortir amb determinació, i per això diem que serà un dia que durarà anys.

Un altre retret dels senyors de la fiscalia que he anat escoltant durant tot el judici des de la tercera fila del banco del banc dels acusats on m'asseia durant aquestes més de 50 sessions, és que vaig fer crides a la mobilització permanent. És així, és que és veritat! I quan t'acusen d'una cosa que és veritat que has fet, què has de dir? Doncs que sí. Que ho vaig fer. I és que tinc l'obligació moral, si m'ho permeten, de tornar-ho a fer avui aquí: Catalans, catalanes! Mobilització pacífica, democràtica, permanent i cívica, i que mai defalleixi! I sempre amb aquesta voluntat de millorar la societat. Si aquest és el retret penal que se'm fa a mi, o a

qualsevol altra ciutadà, doncs.. malament anem en aquest país. Sí, senyors fiscals, mobilització permanent. I dret de protestar davant tots els poders de l'Estat. És el que vam fer el 20 de setembre de manera pacífica i democràtica. Sí, una protesta. Perquè no estàvem d'acord amb una decisió. Però ens limitàvem a fer el que pot fer un ciutadà corrent, que és protestar. I és el que sembla que es vulgui posar en qüestió en aquest judici: que la gent deixi de protestar. No! No deixarem de protestar! No deixarem de protestar perquè és el motor d'avançar, allò que fa progressar les societats. Hem de protegir aquest dret perquè els nostres fills també puguin protestar.

Han parlat també de la desobediència civil. Sí. És una desobediència civil en tota regla. Davant del dilema d'obeir una suspensió del Tribunal Constitucional o l'exercici dels drets fonamentals, sí, es van exercir els drets fonamentals. No sóc expert en drets internacionals; és més, no he ni anat a la universitat, però hi ha una cosa que sí que tinc molt clara: quan una població exerceix la desobediència civil, el que està demostrant és el seu compromís amb la societat. I això no pot merèixer cap retret penal. És un acte de coherència i de responsabilitat, i és un dels instruments més útils que tenen les societats per avançar. Estic convençut que hi haurà molt pocs dubtes entre els demòcrates de tot l'Estat espanyol que, cada cop que un col·lectiu exerceix la desobediència civil, el que està fent és enfortir els drets i les llibertats de tota la societat. Independentment que tinguin més o menys raó. La desobediència civil, que ha de ser no violenta perquè sinó ja no seria desobediència civil, quan no ataca tot l'ordenament jurídic sinó aquelles lleis o decisions que considera injustes, i quan a més a més s'accepten les conseqüències, trobar ciutadans que en ple segle XXI, quan l'individualisme és a l'ordre del dia, estiguin disposats a practicar-la, no és motiu de retret sinó de reconeixement. Fixin-s'hi: jo crec que el problema no és la desobediència civil: el problema que tenim a la societat

actual és l'obediència civil. L'obediència civil que permet que els oceans siguin mars de plàstic, que els refugiats es morin a les nostres costes... Que es persegueixi la gent que vol salvar aquests immigrants... El problema és l'obediència civil de milers de persones que estan votant governants que permeten que a l'Estat espanyol es faci un rescat a la banca de setanta mil milions d'euros i que al mateix temps hi hagi sis-cents mil desnonaments; o que a Catalunya, una de les regions més pròsperes d'Europa, una de quatre persones estiguin vivint en risc d'exclusió social... I el problema és la desobediència civil? El problema és l'obediència civil de certs ciutadans que continuen sense protestar davant tanta desigualtat o davant tants de despropòsits. Per tant, sí, sí, jo crec que el problema està en l'obediència civil que avui permet i tolera que demòcrates que estem asseguts en aquest banc siguem acusats per l'extrema dreta, braç a braç, en connivència, amb el govern de l'Estat espanyol, amb el govern del PSOE que ens està acusant a nosaltres... El feixisme acusant els demòcrates que, amb major o menor encert, el que mirem de fer és defensar els valors de la democràcia que compartim entre tots.

Per tant, jo el que crec és que en aquest judici, on tots hem fet el possible perquè funcionés el millor possible, no hem solucionat l'arrel de fons, i és que estem obsessionats a buscar un enemic. Potser la qüestió és que ens han educat així, o antropològica, no ho sé, perquè no sóc cap especialista en això, però sí que és veritat que no ens ha permès d'anar a l'arrel del conflicte: hem continuat buscant enemics. Buscant enemics fins al punt que alguns dels testimonis de la meva defensa tampoc s'han pogut expressar amb normalitat.

I en aquest sentit crec que això no és res més que por. Por a escoltar, por a la paraula, por a empatitzar els uns amb els altres i a conèixer-nos millor.

A mi no em fa res conèixer millor a la gent, les raons dels uns i dels altres, perquè estic segur que jo no tinc tampoc la

veritat absoluta. En aquest sentit, crec que hem d'anar a l'arrel del conflicte. I l'arrel no és cap altre que si continuem actuant amb por difícilment ens podrem conèixer i conèixer les raons dels uns i dels altres i acceptar l'empatia mínima necessària per poder resoldre aquest conflicte, que és un conflicte polític. Ho crec plenament, que és un judici polític. Perquè del que es va parlar des del primer dia va ser del dret a l'autodeterminació. I en qualsevol altre delictes o en qualsevol altra crim dubto que es parli del dret a l'autodeterminació. I el que vull dir també és que davant d'un conflicte polític i la por de la paraula ningú aconseguirà que ens enfrontem entre els pobles, entre els diferents pobles d'Espanya. Per moltes recollides de signatures que faci el PP contra l'Estatut, per molt que intentin dur-nos policies de tots els racons d'Espanya, mai ho aconseguiran.

Més del setanta per cent dels ciutadans de Catalunya avui tenim les arrels en d'altres parts d'Espanya i del món sencer, i considerem els pobles d'Espanya pobles germans, com els pobles d'Europa, i mai aconseguiran la confrontació, perquè junts hem construït el que avui és la societat catalana, una societat molt diversa, molt transversal i on la gent es pregunta molt poc pels seus orígens i on, en canvi, sí que es pregunten molt sobre on volen anar conjuntament. I aquesta és la realitat d'un país ni millor ni pitjor que els altres, però que ha confirmat aquesta realitat. Per tant, jo em comprometo, com a president d'Òmnium Cultural, que no ens enfrontem entre pobles germans de diferents pobles d'Espanya.

El senyor fiscal parlava també del rei com un detonant. Deia: el rei va haver de pronunciar el 3 d'octubre un discurs d'un enorme calat. Sí, sí. D'un enorme calat i d'enorme decepció, n'estic convençut, per a molts espanyols demòcrates i per a molts catalans demòcrates que sense anar a votar l'1-0 van veure com el rei renunciava al seu paper de concòrdia, i que el que estava fent era avalar la brutalitat policial. I és que les imatges de la brutalitat policial de l'1-0 són molt

potents; són unes imatges que duraran anys a la ment de la societat catalana. I en aquest sentit penso també que va ser una oportunitat perduda, la de no denunciar aquesta violència per part del cap d'Estat.

Vaig estar molt content l'altre dia, tot i que segur que no els preocupa massa la meva felicitat, quan els senyors de la fiscalia finalment deien que sí, que hi havia hagut mil ferits... Home! Ja era hora! Ho lamento. I ho lamentaré sempre, que hi haguessin també 63, o 93, policies que també van ser ferits. Ho lamento. Però que es reconegui que hi va haver mil ferits és un exercici de responsabilitat per part de la fiscalia. I ara el que seria molt convenient és que la fiscalia ajudés a aclarir els fets que van provocar aquests ferits.

El que vull compartir amb vostès, en aquests tres minuts que em queden, és que refuso de viure sense esperança, de deshumanitzar la meva vida... I refuso també que les meves relacions i la meva manera de sentir s'hagin d'establir a partir d'ara amb enemics, perquè jo no tinc cap enemic. I per això refuso d'odiar ningú. I refuso de dir que no sento cap tipus de retret cap a ningú. El que sí que vull dir és que mai renunciaré a ser feliç, i també que he descobert que jo no vaig néixer per odiar ningú.

Hi ha un intent de deshumanitzar el moviment en favor de l'autodeterminació i de l'independentisme català, i crec que és responsabilitat de tothom dir que és una opció legítima que mereix tot el respecte, com qualsevol altra opció. (...) Però estem en una causa col·lectiva i del que estic convençut és que de la decisió d'aquest tribunal en traurem tots una lliçó en relació amb el que fa referència a la lluita en ple segle XXI, de ciutadans que amb tota la humilitat del món han decidit no renunciar que el seu país pugui decidir el seu futur.

Els vull fer partícips que la meva prioritat com a president

d'Òmnium Cultural no és no és sortir de la presó, tot i que entenc que la presó és il·legítima perquè no soc culpable de cap delictes. La meua prioritat és continuar avançant i treballar en la resolució del conflicte polític i aconseguir que els meus fills (...) puguin viure en un país més lliure.

I em sembla que aquesta és una aspiració que unifica tots els éssers humans.

I acabo amb dues consideracions més. Estic convençut que aquest país no caurà en la frustració. Hem superat situacions més adverses i hem sigut capaços d'aixecar el cap davant de fets encara més negatius. Som un país d'immigrants, un país on els seus ciutadans van decidir fa més de quaranta anys que la llengua catalana seria la seva llengua vehicular a les escoles per aconseguir que tothom tingués les mateixes oportunitats... (...) Estic convençut que no caurem en la frustració, i que no deixarem de lluitar pel dret a l'autodeterminació. Continuarem lluitant lliurement i pacíficament per decidir el nostre futur.

Perquè... fixin-s'hi: si la violència policial no va poder fer res contra milers de persones l'1-0, algú creu que una sentència farà que els catalans deixin de lluitar pel seu dret a l'autodeterminació? Estic convençut que no, que continuarem lluitant pacíficament per poder exercir el dret a l'autodeterminació.

I acabo: se'm jutja perquè sóc el desè president d'Òmnium Cultural, i em jutgen per manifestar-nos. Les dues coses són un honor. I ho dic sense cap acritud ni tampoc cap prepotència; amb tota la serenitat del món. Estic convençut que ho tornarem a fer, que ho tornarem a fer i que ho aconseguirem fent-ho com ho hem fet fins ara: pacíficament, serenament, però amb tota la determinació del món.

Moltes gràcies.

Podeu trobar l'original pronunciat en [castellà en aquest vincle](#).

Així mateix se n'estan distribuint versions en fins una trentena d'idiomes des de la següent petició, de la qual annexem les versions **alemanya** (<https://www.change.org/p/12429466/u/24847446>) i **anglesa** (<https://www.change.org/p/jean-claude-juncker-solidarity-with-catalonia-for-the-right-to-peaceful-self-determination/u/24847781>).